

## Refleksjonsbrev for Snøfallet – Oktober 2023

På foreldremøte fikk foreldrene i oppgave å lage to ulike sansekasser til barna. De fikk samtidig i oppgave å reflektere over hvordan de ønsket at barna skulle møte sansekassene og hvordan de trodde deres barn ville møte kassene. De var alle enige om det å sitte rundt kassen og få muligheten til å bruke den slik de ønsket var i fokus. Foreldrene hadde ulike tanker om at det var spennende å se om barna forhold seg til inndelingene som var skapt i boksene, og om de ville leke strandlek med Peppa gris og bruke kassen som en samtalekasse for egne opplevelser fra sommeren.



Dessverre rakk den ene kassen med risinndelingen å mugne før vi rakk å ta den i bruk, men «strandkassen» fortsatt var intakt. Vi iscenesatte for at barna skulle få hver sin plass rundt kassen. Først fikk barna i oppdrag å bare se – hva ser vi i kassen? Hva tror vi sanden og materialene kjennes ut som? Barna snakket mye om Peppa gris som lå i sanden, og at de trodde det var mykt, glatt og kanskje stikker skjellene litt? Vi ser at gjennom øktene har barna et større ordforråd på å forklare hva de ulike elementene oppleves som – og reflekterer i større grad over hvordan materialene er. Når lokket på kassen ble tatt av, og barna fikk muligheten til å leke var de veldig forsiktige i møte med boksen. De strøk forsiktig over både sanden og risen, og var opptatt av det sanselige. Etter hvert ble de mer og mer opptatt av å løfte materialene opp og la det renne mellom fingrene. «se på meg nå, se på meg nå» gjentok de, og delte sine opplevelser med hverandre. Etter hvert begynte barna å helle vann i kassene, og studerte nøye hva som skjedde med materialene i møte med vannet. Vi ser at barna har en iboende forskertrang, og et sterkt ønske om å se hva som

skjer med materialene når de tilfører noe nytt eller gjør noe annerledes med de. De gjentar prosessene sine, imiterer hverandre og skaper ny mening sammen – gang på gang.



Ettersom den ene sansekassen mugnet, valgte vi voksne å lage den på nytt med bare ris i ulike farger. «Vi skal på gruppe, vi skal på gruppe!» sang barna mens vi beveget oss mot orkanen med den fargede risen i boksen. Vi ser at barna mer og mer engasjerer seg og gleder seg når de hører at vi skal på gruppe – nesten helt uavhengig av hva vi skal gjøre på gruppen. I møte med sanseboksene har vi nå en fast måte å møte boksene på. Vi titter, reflekterer over hva vi ser, så kjenner vi forsiktig på materialet før barna får rom til å bruke det slik de ønsker. Barna var raske på å skulle blande alle fargene, og ett barn ropte ut “det er en skattekiste! Masse masse gull”. De plukket små riskorn opp, og kjente forsiktig på dem. Barna gjentok også flere ganger at de ikke skulle smake, men bare kjenne. Vi ser at i gruppene tar de seg mer tid til å faktisk kjenne etter hvordan materialene er, og kaster det ikke rundt seg med engang. De reflekterte over fargene, teksturen og mengden flere ganger seg imellom. Etter hvert som de hadde kjent på risen, så vi at barna fikk et behov for å kaste risen ut av boksen.



Når barna ønsket å ta risen ut av boksen, tittet de forsiktig på den voksne for å se om det var greit. Den voksne valgte da å kaste risen utover, og gjenta handlingene til barna for å signalisere at de kunne utforske slik de ønsket. Vi badet i ris, og lagde utallige mønstre i risen. Mens vi lagde mønstre forklarte et barn at det ikke måtte begynne å regne, for da ble det borte. Vi ser at de trekker erfaringer og paralleller til sandleken de har hatt ute, hvor vann og regn tar bort mønstrene de lager. «Risen spretta» forklarte barna når de kastet risen bortover gulvet. Vi forsøkte å kaste både hardt og forsiktig for å undersøke om risen spratt mer eller mindre med vår egen kraft. Barna utfordrer hverandres tankesett, og bygger på hverandres erfaringer gjennom hele økten. De tar med seg sine spørsmål inn i leken, og den andre fyller på med enten videre refleksjoner eller nye tanker og sammen skaper de en felles forståelse for det de holder på med.



Videre denne måneden har vi hatt mange ulike maleøkter. Vi har spesielt hatt et fokus på å male i samspill med naturmaterialer og bygge videre på de erfaringene barna har med maling fra før. Vi ser at barna, utforsker, imiterer hverandre og lager egne teorier. Hva er det i skåla?» spør den voksne om limskåla. «Det er melk!» svarer et barn. Limet er litt ekkelt å ta på og barna velger å male limet med pensel. De får blader og etter hvert gul og så blå maling. Barna ordsetter det de gjør, prøver ut forskjellige måter å male på, gjentar det et annet barn sier og deler med hverandre. «Det blitt gult!» «Det blitt blått!» «Nå blir gult grønt!» «Vil du ha?» sier ett barn «Dele hversågod!» sier et annet barn. «Takk!» svarer barnet og et siste barn blir med i dialogen og sier «jeg vil også ha blå!» «Ja, ha mere!». Barna tar i bruk hverandre som ressurser og vi opplever at de får en helt annen «vi» kultur når vi gjør noe felles i mindre grupper. De blir opptatt av å dele materialer men også det å ta

del av det sosiale samspillet. Flere begynner å få flere ord og begreper på hva de ønsker, og bruker det aktivt inn i samspillet seg imellom.



Magisk sand er også et materiale vi har brukt mer av i det siste. Vi opplever at barna får en helt annen ro, og sanselighet når sanden kommer på bordet. Som flere av foreldrene påpekte på foreldremøte så inviterer sanden til et sanselig møte – det roer kroppen og vi stopper litt opp. Det samme ser vi hos barna, de blir sittende i stillhet og bare lar sanden renne mellom fingrene. De plukker den opp, klemmer og bare sitter og kjenner på materialet over tid.

